

ресурсов и приводит к сокращению собственных оборотных средств;

превышение остатков краткосрочных обязательств над остатками краткосрочных активов – свидетельствует о недостаточности активов для погашения обязательств краткосрочного характера и об отсутствии собственных средств в обороте.

Предлагаемые показатели, на наш взгляд, позволят оценить уровень экономических рисков предпринимательской деятельности субъектов хозяйствования и качество управленческой деятельности организаций потребительской кооперации.

Тимченко О.П., аспірант,

Київський національний університет технологій та дизайну

СТРАТЕГІЧНИЙ ПІДХІД У ФОРМУВАННІ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ ЕНЕРГЕТИЧНОГО РИНКУ

Посилення конкуренції на світових енергетичних ринках разом із високою залежністю від імпорту енергоресурсів являються основними причинами зміни підходів до формування поля взаємодії суб'єктів енергетики, оскільки їх стабільність є основою економічної та енергетичної безпеки країни. Водночас, відсутність кореляції у цілях суб'єктів енергетики знижує ефективність виконання вимог третього Енергетичного пакету та Енергетичної стратегії України [1; 3] загалом, і являється актуальною темою дослідження.

Енергетичний сектор національної економіки вимагає побудови нової моделі розвитку, яка б відповідала викликам глобалізованого світу та сприяла оновленню внутрішніх механізмів функціонування. Розробка стратегії розвитку суб'єктів енергетичного ринку не може не враховувати тенденції світових та Європейського ринків, на чому наголошено в роботі [2].

Основні передумови для формування цільової моделі розвитку енергетики:

– визначення обґрунтованих соціально-економічних та екологічних пріоритетів задоволення енергетичних потреб України;

– розробка цільового прогнозного енергетичного балансу та постійне його оновлення з урахуванням змін і нових викликів в енергетиці та в країні загалом. Він має стати дієвим інструментом стратегічного планування соціально-економічного розвитку країни та, зокрема, енергетичного сектора України.

– попереднє або супутнє визначення стратегічних орієнтирів суміжної з енергетичною політикою для формування консолідованого науково-обґрунтованого бачення щодо енергетичного, екологічного та соціально-економічного майбутнього України на довгострокову перспективу.

Цільовий стан енергетики повинен відповідати таким умовам як: вплив сформованої структури енергетики як галузі економіки на інші сектори економіки, макроекономічні і фінансові показники; вплив енергетичних об'єктів на навколишнє середовище; вплив надійності та доступності енергетичних ресурсів на соціум загалом.

Однак, досягнення такого рівня розвитку енергетичної системи в умовах систематичного невиконання попередніх Енергетичних стратегій є неможливим. Реалізація Енергетичних стратегій України прийнятих у 2006 та 2013 рр. характеризується низьким рівнем імплементації її основних пунктів у господарську діяльність країни та відсутності досягнення стратегічних цілей. Невиконання основних пунктів стратегії є індикатором існування моделі управління, що лобіює інтереси окремих груп впливу у короткостроковому періоді для виділення коштів під реалізацію проектів «власної» пріоритетності. Однією з причин неефективності реалізації стратегії є зосередження основної уваги на етапі прогнозування розвитку об'єкта та відсутності прогнозів стосовно реалізації їх суб'єктами ринку. Така ситуація вказує на відсутність, при складанні Енергетичної стратегії, стратегічного підходу та в принципі розуміння розмежування об'єкта та суб'єкта взагалі. Адже для ринкової економіки притаманно: на ринку діє багато суб'єктів як державного, так і не

державного управління, зі своїми інтересами, конкурентними перевагами та власними цілями – конфлікт інтересів – як ознака ринкової взаємодії є особливістю та ключовим моментом при формуванні будь-якої стратегії, в нашому випадку Енергетичної. На нашу думку, основним завданням державної енергетичної стратегії має бути формування поля взаємодії привабливого для всіх учасників ринку з урахуванням державних інтересів, насамперед у довгостроковій перспективі. Інтегральний рівень взаємодії всіх учасників енергетичного ринку – це вже питання стратегічного управління тому, що ключовими інструментами тут виступають підходи стратегічного управління.

Лобіювання приватних інтересів є ознакою української енергетичної політики, конкуренція, що виникає на етапах планування нівелює будь-які подальші перспективи розвитку, адже з самого початку ототожнення стратегії з бюджетом є привабливим сегментом для реалізації планів приватних груп. Зміщення акцентів – конкретизації стратегічних планів (ідентифікація бажаного стану без бюджетів цілі) на етапі реалізації є однією з можливостей виходу з інституційно-економічної кризи енергетичного сектору.

Фіксація інтересів зацікавлених груп на етапі «реалізації» змістить точки зусиль над контролем за коштами на рівень, уже окреслених у стратегії довгострокових цілей, на короткострокові підцілі – за, які і здійснюватиметься «полювання» політичних лоббі. Конкуренція висуває свої вимоги до стратегії, об'єкт-суб'єктна взаємодія виступає у даному контексті як завдання реалізація якого вимагає застосування прогресивних підходів.

Системний, комплексний, програмно-цільовий, процесний, структурний, нормативний підходи не вирішать це питання.

Застосування ж стратегічного підходу до формування Енергетичної стратегії (даний підхід успішно використовують більшість міжнародних енергетичних корпорацій бюджети яких у десятки разів перевищують енергетичний бюджет України) уможливить кореспондування як енергетичної політики України та ЄС, так і суб'єктів енергетичного ринку.

Список використаних джерел:

1. Енергетична стратегія України на період до 2030 р. Схвалено Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 24.07.2013 № 1071.

2. Касич А.О. Газові ринки ЄС та України: сучасний стан і перспективи розвитку / Касич А.О., Яковенко Я.Ю. // Бізнес-Інформ, 2013. – № 9. – С. 8–15.

3. Офіційний сайт Міністерства енергетики та вугільної промисловості України. Режим доступу <http://mpe.kmu.gov.ua>

Федоряк Р.М. к.е.н., доцент кафедри менеджменту,

Качанович М.О., студент,

Київський національний університет технологій та дизайну

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ВПЛИВУ РОЗВИТКУ ПЕРСОНАЛУ НА РЕЗУЛЬТАТИ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Однією з актуальних сучасних проблем у сфері управління є розрахунок ефективності розвитку персоналу у контексті результатів діяльності організації.

Вагомий дослідницький внесок з вирішення цього питання мають такі вітчизняні науковці: І. Бондар, Т. Білорус, В. Воронкова, В. Гончаров, Ю. Гончаров, О. Данілов, А. Добриня, С. Дятел, Т. Заєць, І. Ігнатська, В. Костюк, Ю. Краснов, В. Лич, Е. Ліанова, Л. Симкіна, О. Чумаченько, Г. Ярошенко, також дане питання досліджені у працях таких зарубіжних вчених: Л. Туроу, Ф. Махлуп, Т. Шульц, Г. Беккер, І. Бен-Порет, М. Крит та ін.

Оцінка ефективності процесу використання персоналу, як система показників складається з трьох рівнів: часткові (базові) показники, групові показники (узагальнюючі) та загальний показник.

1) системи часткових та узагальнюючих показників, що характеризують ефективність використання персоналу через аналіз методів задіяних при виконанні функцій управління службою персоналу підприємства;

2) процедури оцінювання економічної ефективності служб персоналу, що базується на зазначеній вище системі та полягає у встановленні фактичних